

VIẾT CHO MÂY

Bài viết của Đào Thị Lương, cựu nữ sinh
Quốc Gia Nghĩa Tử, gửi TTBG.

[]

Mây thân yêu,

Vậy là chúng ta lại gặp nhau sau bao năm dài xa cách. Qua Trần Quảng Nam, bắt liên lạc được với Mây, nghe qua điện thoại: “Mình bây giờ tàn tạ lắm!” em thật xúc động.

Cái giọng Sài Gòn pha chút Huế vẫn như thuở nào, dịu ngọt, thân quen.

Thật tình, buổi tối thứ nhất hội diện nhau, trên khuôn mặt mệt mỏi của Mây, em thấy thời gian quả có in dấu ấn. Nhưng cái vóc dáng nhỏ nhắn ẻo lả như một cành lan, đôi mắt to buồn thắm thắm rơi thẳng vào hồn người, cái nhìn sâu xa chất chứa một đời dài giông bão... vẫn là những gì biểu tượng rõ ràng cho một Mây của thời dĩ vãng, Mây của Quốc Gia Nghĩa Tử hai mươi năm xưa...

Hai mươi năm xưa...

Mỗi buổi trưa nắng gắt, nơi cái lờm vườn Nhật từ phòng Giáo Sư nhìn ra, trên bờ cỏ xanh mướt với hòn non bộ xinh xinh, chiếc tháp đá u trầm một góc, cây xê-ri chỉ chít những quả, Mây luôn luôn hiện diện. Một cô giáo “không giống ai”, trẻ nhất trường, tươi mát với tà áo dài quyến rũ ngấn lên ngang gàn đầu gối, lúc nào cũng được rất đông học trò nhỏ ái mộ vây quanh.

Một phong cách kiêu hãnh như chiếc đài hoa vừa hé nở, “thần tượng” của đám nam sinh các lớp lớn.

Một “hiện tượng” đàn bà đầy nét cô đơn nhưng cũng đầy nổi bật thách đố, lạc lõng giữa số đông các giáo sư muôn đời “kiểu mẫu”.

Một “đối tượng” cho ánh nhìn chăm chăm và bao tiếng xì xèo bàn tán, làm nảy sinh không ít tình đố kỵ trong lòng những nhà mô phạm bảo thủ và lớp nữ sinh đàn chị trong trường.

Hai mươi năm xưa, em cũng từng là một trong những cô nữ sinh ấy. Tuy vậy, từ cái nhìn không thân thiện ban đầu, em đã “biết” được Mây, đã san sẻ với Mây ít nhiều những mảnh đời đậm nét.

Ngày đó nhìn Mây, đằng sau cái vẻ thanh xuân rạng rỡ ấy, nào ai hiểu được nỗi sầu cuu mang trong trái tim u trầm hiu hắt? Người đàn bà vóc dáng mảnh mai, bơ vơ giữa chợ đời quá nhiều tàn ác, trong tay chẳng có một khi cụ nào chống đỡ. (Sau này, khi hình dung lại quãng thời gian làm học trò thơ ngây hai mươi năm cũ, em vẫn còn cảm nhận được rõ ràng cái ấn tượng mạnh mẽ ngày ấy Mây đã gieo vào lòng em.)

Trong chiếc quán Mù U đơn sơ nghệ sĩ nằm giữa khu vực Trại Chăn Nuôi, cách ngôi trường một con lộ, Mây và em nhiều lần ngồi bên nhau trước hai cốc café đen, hay trước những ly chanh Rhum nồng ấm.

Cũng tại đây, biết bao tâm tình em được nghe Mây kể, bao nỗi niềm đã lưu lại giữa hồn em như những dấu tích muôn đời không nhạt phai. Từng trang nhật ký sống động. Tình yêu đam mê đầu đời của gã học trò 18 tuổi. Hàng cây khuyneh diệp lao xao bên đồi núi sương mù như một chứng nhân cho nỗi lòng không tìm ra lối thoát... Ngẩn ngủ thế thôi! Giây phút thế thôi! Tuyệt vời như ảo ảnh, nhưng cũng thật vô cùng cay đắng xót xa...

Thế rồi Mây bỏ trường bỏ lớp mà đi, bỏ những buổi chiều trên sân cỏ có ánh nắng vàng quán quýt, bỏ những hoàng hôn nơi chiếc quán Mù U, bỏ lũ học trò với trọn tâm lòng vẫn dành cho Mây nồng thắm, bỏ luôn gã thư sinh với nỗi nhớ nào còn lặng lẽ hướng về Mây...

Em và Mây mỗi người mỗi ngã. Năm học cuối cùng đã hết. Em phải giã từ quãng định mệnh đẹp nhất trong một đời người. Em buộc lòng chấm dứt mọi cái gì thuộc về tuổi hoa niên dễ yêu dễ ghét. Một khúc ngoặt định mệnh đã lộ hiện.

Em lặn vào cuộc sống để tìm miếng cơm manh áo. Em tự mình nhìn thẳng cuộc đời bằng đôi mắt mở to. Rồi cũng chỉ còn là những cánh thư gửi đi, mong đợi. Mây mất hút ở những chân trời rong duỗi, lang thang mãi như một phiến mây trời trôi giạt phương xa.

Và Nha Trang. Vũ trường Nautique. Con thiên nga xoải cánh bay cao, thênh thang mãi trong tiếng vĩ cầm ní non réo rắt... Và Dalat. Oan khóc, vô tình.

Những lá thư nhận được, rồi những lá thư gửi đi, mãi vẫn không chia cho hết nỗi đau nào trong Mây đang vương đọng. Cái nóng thiêu đốt của vùng bình nguyên không làm em ấm khi đọc những giòng tuyệt vọng gửi về từ xứ lạnh, em cảm được rất nhiều nỗi lạnh của chính bàn thân.

Định mệnh vẫn oan nghiệt đeo đuổi theo Mây. Tiếng violon mênh mông buồn bã. Mỗi kỳ oan phong vận không người chia sẻ. Nỗi sầu cố độ vây hãm tâm tư người thiếu phụ trẻ cô đơn.

Em gặp, rồi em mất hút Mây, rồi lại gặp... những ngày của khoảng thời gian gần cuối trước khi Mây xa lìa xứ sở. Lại bật tin khi Mây đã bay tuốt sang phần địa cầu bên kia bờ Thái Bình Dương xa tít mù khơi...

Dẫu vậy, trong em vẫn dằng dai nỗi nhớ. Vẫn cái tình sâu thắm chưa hề nhạt phai theo mỗi giao cảm ngàn đời đồng điệu. Vẫn những oan khuất, thiết tha sâu kín, ngọt ngào trên đỉnh cao trí nhớ. Mỗi tiên cảm thuở ban đầu vẫn vẫn vương quán quýt giữa hai mảnh đời mịt mù sương gió. Cái giao cảm giữa Thúy Kiều với Đạm Tiên trong một làn của tiết Thanh Minh.

*

**

Bây giờ Mây và em lại gặp nhau. Xa nửa vòng trái đất của một khởi đầu hai mươi năm cũ. Có phải bây giờ là bình an, là nhung gấm mật ngọt trong bến bờ hạnh phúc? Mây có còn là Mây của ngày nào, hay đã đổi thay theo giòng thời gian tàn nhẫn? Cái tình tri kỷ trong tiếng đàn hòa hợp năm xưa có chút nào đồng điệu với sự thâm giao của cây viết “sắt cầm” ... hiện tại?

Hẳn nhiên em không biết được.

Nhưng dù gì chẳng nữa, Mây ơi, em vẫn luôn mong nhìn thấy Mây không còn phải đeo mang định mệnh lang thang của cánh chim sẻ cô đơn.

*(Đào Thị Lương,
San Jose, May 8/1993.)*

[]